

Arrest

nr. 189 417 van 5 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtoun te zijn van etnische origine, en afkomstig te zijn van het dorp Yasseen Kalai (district Khewa, provincie Nangarhar). U ging tot kort voor uw vertrek naar school, en ging tot kort voor uw vertrek ook naar een madrassa. U hebt nooit gewerkt. Op een bepaald moment begonnen de taliban naar uw madrassa te komen, één à twee keer per week, alwaar ze preekten over de jihad en de studenten vroegen om aan te sluiten.

Op een bepaald moment heeft uw vader hierover geprotesteerd tegen de imam, waarop er een dreigbrief naar uw vader werd getuurd. Zo'n drie à vier maanden voor uw vertrek werd uw vader ontvoerd en gedood. Hierop verhuisde uw familie naar een huis van uw familie in Jalalabad. U stopte met gaan naar de school en de madrassa. Na de dood van uw vader verdween ook uw broer, die op dat

moment bij u in Jalalabad leefde. Daarop vertrok u uit Afghanistan. U kwam aan in België op 14 december 2015 en vroeg asiel aan op 17 december 2015.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest gedood te zullen worden door de Taliban. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, en u vraagt daarom in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus.

U legt de volgende kopieën van documenten neer ter staving van uw asielaanvraag: twee brieven, een brief van de Faizul Quran Madrasa, uw taskara, en de taskara van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaring niet aannemelijk gemaakt heeft dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op de asielzoeker rust de verplichting om bij aanvang van de procedure de volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het gehoor duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. U verklaarde immers geboren te zijn op 31 december 1998 (verklaring DVZ dd. 22 augustus 2016, afdeling 4). Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair ziekenhuis Antwerpen, dienst radiologie, Wilrijkstraat 10, 2650 Edegem, op 28 januari 2016, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 28 januari 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22.5 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar een goede schatting is.

Toen u op het CGVS gevraagd werd wanneer u geboren werd, gaf u bovendien aan dat u geboren zou zijn in 1378 (maart 1999 – maart 2000), dus nog een andere datum dan dat u had aangegeven bij de DVZ. Uw taskara vermeldt dan weer dat u in 1390 (maart 2011 – maart 2012) dertien jaar oud was, en legt uw geboortedatum vast op 29/8/1377 (20 november 1998). Nadat u meermaals gewezen werd op de bevinding van het medisch onderzoek (CGVS p. 3, 8, 17), bleef u bij uw eerdere leeftijdsverklaring. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent.

Bovendien legde u ter staving van uw identiteit geen enkel geloofwaardig, origineel document voor. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (vragenlijst CGVS dd. 22 augustus, p. 1) werd u nochtans gewezen op het belang van dergelijke documenten. De identiteit van de asielzoeker is een essentieel element in de asielaanvraag en er kan van de asielzoeker verwacht worden dat deze alles doet om zijn identiteit en asielrelaas zo goed mogelijk te staven. Op het moment van het gehoor legde u echter geen enkel document voor en verklaarde u dat u nog wachtte op documenten uit uw thuisland (CGVS p. 2), terwijl u nochtans al bijna een jaar in België verbleef op het moment van het gehoor. Merkwaardig genoeg stuurde u enkele dagen later plots wél via mail een aantal scans van documenten op. Het is vreemd dat u deze op dat moment pas mocht ontvangen gezien u al zo lang in België was. Hoe het ook zij, u hebt het nagelaten om aan het CGVS de originele stukken te bezorgen. Omdat kopieën en scans steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip-en-plakwerk, kunnen de voorgelegde documenten op geen enkele manier uw identiteit staven. Bovendien valt het ook op dat de taskara die u ons opstuurde een leeftijd vermeldt die ruimschoots afwijkt van wat medisch is vastgesteld, wat ernstige redenen geeft om aan de echtheid van dit document te twijfelen, en doet vermoeden dat u ook hiermee het CGVS doelbewust trachtte te misleiden, in weerwil van de medewerkingsplicht.

Daarenboven zei u, toen u gevraagd werd onder welke naam u uw facebook-accounts voerde, dat u daar de naam "S.N." gebruikte (CGVS p.6, 7), terwijl u nochtans eerder in het gehoor aangaf nooit een andere naam gebruikt te hebben dan Z.S. (CGVS p. 2). Ook wat betreft de identiteit van uw familieleden spreekt u uzelf tegen: eerst stelde u zelf dat al uw ooms langs moederszijde boeren waren (CGVS p. 12), maar even later liet u zicht ontvallen dat uw oom langs moederszijde Rachid de titel "dokter" voert, en iedereen hem dus dokter R. noemt (CGVS p. 13). Hiermee geconfronteerd, valt u terug op de uitleg dat mensen hem dokter noemen, maar u niet weet of hij gestudeerd heeft, en voor het overige geen

informatie hebt (CGVS p. 13), wat hoogst ongeloofwaardig is: R. is de man die uw hele reis naar België organiseerde en bekostigde (vragenlijst DVZ dd. 22 augustus 2016, afdeling 30), en uw enige link met uw familie in Afghanistan (CGVS p. 13). Het is dus zeer onwaarschijnlijk dat u zodanig van hem vervreemd bent dat u niet weet waarom mensen hem aanspreken met "dokter". Het lijkt er daarentegen op dat u zijn ware identiteit en achtergrond verborgen probeert te houden.

Bijgevolg acht het CGVS uw identiteit niet ontegensprekelijk aangetoond. Van een asielzoeker die beweert gevlucht te zijn naar België omdat hij in zijn thuisland vreesde voor zijn leven, mag minstens verwacht worden dat hij de volledige medewerking verleent aan de asielprocedure en dat hij de elementen ter ondersteuning van zijn asielrelaas zo waarheidsgetrouw en accuraat mogelijk aanbrengt, inclusief (de gegevens omtrent) zijn identiteit. U heeft niet voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Ten tweede stelt het CGVS vast dat u geen duidelijkheid kon scheppen over waar u voor uw komst naar België verbleef. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang om duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u voor uw vertrek richting België hebt verbleven. U legde primo namelijk een aantal tegenstrijdige verklaringen af over de woonplaats van u en uw familie voor uw vertrek naar België. Initieel, op de dag van uw asielaanvraag, stelde u immers nog dat u en uw moeder woonachtig waren te Shaga (fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling). Vervolgens verklaarde u voor de DVZ echter dat uw moeder woonde in Jalalabad (verklaring DVZ dd. 22 augustus 2016, afdeling 13), maar dat u steeds gewoond had in Shaga (verklaring DVZ dd. 22 augustus 2016, afdeling 10). Tijdens het gehoor voor het CGVS ten slotte zei u initieel dat u in het dorp Yasseen Kalai woonde (CGVS p. 5), waarvan u na confrontatie verklaarde dat het een sub-dorp van de grotere agglomeratie Shaga is, en dat uw moeder daar met u woonde (CGVS p. 11). Geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen over de woonplaats van uw moeder, verklaarde u dat uw moeder op het moment van uw vertrek in Jalalabad woonde, maar dat ze sindsdien is teruggekeerd naar het dorp (CGVS p. 11). Deze uitleg is echter niet consistent met uw verklaringen, omdat u net na uw binnenkomst nog verklaarde dat uw moeder in Shaga woonde (fiche niet begeleide minderjarige). Bovendien, toen u erop gewezen werd dat dit zou betekenen dat u op het moment van het vertrek alleen in Shaga verbleven zou hebben, en na verder doorvragen, gaf u toe dat ook u op het moment van uw vertrek in Jalalabad woonde, sinds ongeveer een maand voor uw vertrek (p. 11 CGVS). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, reageerde u onverschillig, en stelde u dat u de vraag eerder niet goed begrepen had (CGVS p. 11). Dat u slechts na aandringen en expliciet vragen vanwege het CGVS, wou toegeven dat u voor uw vertrek in Jalalabad woonde, is een aanwijzing dat u het CGVS liever geen zicht wil geven op uw werkelijke verblijfplaats voor uw vertrek uit Afghanistan. Gezien deze vaststellingen mag het CGVS zelfs vermoeden dat u al langer, misschien zelfs al enkele jaren, in Jalalabad verblijft, maar dit niet ten aanzien van het CGVS wil kenbaar maken.

Het heeft er secundo ook alle schijn van dat u reeds voor langere tijd dat één maand voor uw vertrek niet meer in Shaga gewoond hebt, omdat uw kennis met betrekking tot uw regio van herkomst op tal van punten ontoereikend is. Zo kon u geen enkel recent veiligheidsincident in uw regio noemen (CGVS p. 15), maar hebben zich de voorbije jaren nochtans een aantal veiligheidsincidenten voorgedaan in uw district (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Het is merkwaardig dat u daar helemaal niets over kon zeggen. Bovendien is het bevreemdend dat u naar een incident wordt gevraagd waarbij zes doden vielen in uw regio en dat u de link niet legt met de overstromingen die zich in 2011 onder meer in Shaga en Yasseen Baba hadden voorgedaan (CGVS p. 15) en waarbij 6 doden vielen (zie stukken bijgevoegd aan het dossier). U wist ook niet wie de schooldirecteur uit uw eigen dorp was van de middelbare school toen u ongeveer tien jaar was, de Yasseen Baba school, waar u volgens uw verklaringen naartoe ging, de heer A.G.H. (CGVS p. 7, 15, 16) (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Tertio geven ook uw verklaringen omtrent uw activiteiten voor uw vertrek reden om te twifelen aan uw recent verblijf, gezien de link van deze activiteiten met uw verblijfplaats. Zowel voor de DVZ als voor het CGVS verklaarde u immers dat u tot voor uw vertrek schoolgaand was en een madrasa frequenteerde (verklaringen DVZ dd. 22 augustus 2016, afdeling 12; vragenlijst CGVS dd. 22 augustus 2016, puntje 5.; CGVS p. 7), en dit in uw dorp Shaga en in Abdul Khail respectievelijk (CGVS p. 7). Er werd evenwel

vastgesteld dat u ongeveer 23 jaar oud was, en dus ruimschoots volwassen en van beroepsleeftijd, wat uw verklaring dat u tot voor uw vertrek enkel school liep hoogst ongeloofwaardig maakt, temeer omdat u erbij blijft dat u eigenlijk slechts zestien of zeventien jaar oud was toen u gedwongen werd uw studies stop te zetten (CGVS p. 7). Hiermee geconfronteerd, volhardt u in uw bewering (CGVS p. 8). Toen u echter werd gevraagd welke boeken u daar zoal las, kon u er slechts twee opnoemen (CGVS p. 8), en gevraagd naar het doel van uw langdurige studie aan de madrasa, blijft u zeer vaag in uw beweringen: u zou louter een algemene wil hebben om kennis te vergaren (CGVS p. 8). Deze vage en weinig overtuigende antwoorden, samen genomen met het feit dat onwillig bleef om de waarheid te vertellen over uw leeftijd, wijzen in de richting dat u voor uw vertrek gedurende enige tijd al niet meer naar de madrasa ging en dat u dit voor het CGVS verborgen probeert te houden.

Dit vermoeden wordt versterkt op het moment dat u toegeeft dat u voor uw vertrek al een maand in Jalalabad verbleef (CGVS p. 11), en u verklaart dat u al die tijd "niets" deed (CGVS p. 12). Het is totaal ongeloofwaardig dat een gezonde man van ongeveer drieëntwintig jaar oud een maand lang zou binnen zitten zonder iets te doen. Wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat uw verklaringen in deze helemaal niet geloofwaardig zijn, bleef u er echter bij dat u al die dagen, twaalf uur lang, niets deed. Toen u de kans kreeg om het verloop van uw dagen in Jalalabad te vrij beschrijven, bleef u elk antwoord schuldig (CGVS p. 23, 24). De enige mogelijke conclusie die hieruit getrokken kan worden is dat u doelbewust weigert om het CGVS zicht te geven op uw activiteiten voor uw vertrek uit Afghanistan.

Ten slotte dient er ook op gewezen te worden dat uw reisweg uit Afghanistan allerm minst kon overtuigen. U wist niet langs welke stad u Iran binnenkwam of hoe die plaats eruit zag, zogezegd omdat het nacht was en u niet veel zag (CGVS p. 21). Ook de plaatsen waar u overdag verbleef waren u onbekend, en u hebt nooit zelfs maar gepoogd om aan één van uw vele reisgenoten te vragen waar u eigenlijk was (CGVS p. 21). U slaagt er niet in om zich iets te herinneren van uw verblijf aldaar, waar u ook op gewezen werd (CGS p. 21). Ook de plaatsen waar u in Turkije passeerden wist u niet te noemen (CGVS p. 22). Al deze verklaringen komen ongeloofwaardig over; iemand van volwassen leeftijd en in het bezit van alle zintuigen zou meer moeten kunnen vertellen over zijn reisweg. U legt ook geen enkel begin van bewijs voor dat uw beweerdde reisroute zou kunnen staven (CGVS p. 22). Het lijkt er daarom op dat u omtrent uw reisweg de waarheid niet wenst te vertellen.

Gezien de ongeloofwaardigheid van verklaringen omtrent uw herkomst, reisweg, identiteit, en identiteit van ten minste één van uw familieleden, kan prima facie al weinig geloof worden gehecht aan de vermeende problemen die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Afghanistan. Niettemin kan er ten overvloede nog op gewezen worden dat het verhaal dat u ten berde brengt ook ongeloofwaardig is op zichzelf genomen. U verklaart dat taliban bijna elke dag naar uw madrasa kwamen om te preken (CGVS p. 17), maar als u gevraagd wordt wat ze dan zeiden, raakt u niet verder dan dat ze zeiden dat de leerlingen als volgende generatie weerstand moesten bieden aan de ongelovigen (CGVS p. 17). Dit is een wel zeer summiere boodschap, en het is niet geloofwaardig dat men de moeite zou nemen om bijna elke dag naar de madrasa te komen om deze ene zin te declameren. Bovendien kan u ook niet zeggen met hoeveel de taliban waren als ze langskwamen, sinds wanneer ze langskwamen, of voor hoelang (CGVS p. 16, 17, 18). U zegt de talibanleden niet te kennen, en geconfronteerd met uw eerdere uitspraak dat het ging om mensen uit de streek (vragenlijst CGVS dd. 22 augustus 2016, puntje 5.), ontkent u kortweg dit ooit gezegd te hebben (CGVS p. 18). Vervolgens geeft u aan geen enkele kennis over de taliban te bezitten, noch voor hen nuttige kennis, en dat u hen ook niet steunt (CGVS p. 18). Hierop gevraagd waarom ze u dan als lid zouden willen, blijft u het antwoord schuldig (CGVS p. 19). Ook de chronologie van bepaalde gebeurtenissen vertoont gaten: u stelde voor de DVZ dat u zes à zeven dagen nadat u stopte met gaan naar de madrasa het land verliet (vragenlijst CGVS dd. 22 augustus 2016, puntje 5.), maar voor het CGVS verklaart u dat u niet meer wist wanneer dit was (CGVS p. 17). Dit is trouwens ook in tegenspraak met uw verblijf in Jalalabad een maand voor uw vertrek (CGVS p. 11), alwaar u de hele tijd niets placht te doen (CGVS p. 12) – dus ook niet naar de madrasa gaan.

Wat betreft uw verklaringen over de dood van uw vader, valt het op dat deze zeer weinig gedetailleerd zijn: hij werd meegenomen na het avondgebed, en later werd zijn lichaam gevonden in het dorp (CGVS p. 24, 20). Ook toen u de mogelijkheid werd gegeven om over de dag van de ontdekking van het lichaam vrij en in detail te vertellen, zei u initieel dat u zich helemaal niets herinnerde, waarna u slechts zeer algemeen en vaag bleef (CGVS p. 24, 25). Ook de chronologie die u geeft is zeer ruim: het zou gebeurd zijn drie à vier maanden voor uw vertrek (CGVS p. 9). U bent nochtans naar eigen zeggen voor minstens tien jaar naar school gegaan (CGVS p. 8), en het is daarom niet onredelijk om van u te verwachten dat u dergelijke gebeurtenissen met meer precisie zou kunnen situeren. De dood van uw vader zou een zeer schokkende gebeurtenis moeten geweest zijn, in uw geheugen gegrift, en het is maar weinig geloofwaardig dat u zich hierover niet meer kon herinneren dan de boven geschetste vage verklaringen dat hij zou zijn meegenomen na het avondgebed en later dood teruggevonden in het dorp, allemaal op een onbepaalde datum. Ook over de verdwijning van uw broer kan u maar weinig

meer vertellen dan dat hij op een bepaalde dag niet meer thuis kwam, en dat de dorpsoudsten werden geïnformeerd (CGVS p. 25). Van deze gebeurtenis weet u al helemaal niet te zeggen wanneer het gebeurde, zelfs niet bij benadering (CGVS p. 10, 25). Dat u ook deze schokkende gebeurtenis niet in de tijd kon situeren, is maar weinig aannemelijk, waar u ook op gewezen werd tijdens het gehoor (CGVS p. 10).

En er rest nog het feit dat u verklaarde dat al deze gebeurtenissen plaatsgrepen toen u 14 of 15 jaar oud was en de directe aanleiding vormen voor uw vertrek (CGVS p. 16), terwijl een medisch onderzoek heeft uitgewezen dat uw werkelijke leeftijd ongeveer 23 is.

De neergelegde stukken vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te beïnvloeden. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. U legde trouwens enkel scans voor van documenten, die zoals supra gesteld steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip-en-plakwerk. Bovendien dient hier nog aan te worden toegevoegd dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan, allerlei documenten eenvoudig te verkrijgen zijn, het zij via corruptie of door ze te laten namaken. Daarenboven is er supra al op gewezen dat de leeftijd aangegeven op uw taskara sterk afwijkt van uw medisch vastgestelde leeftijd, waardoor deze uw relaas eerder ondergraaft dan het te ondersteunen.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 4 november 2016 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen (CGVS p. 2) en werd tijdens het gehoor herhaaldelijk geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw relaas (CGVS, p. 8, 12, 17, 23, 24). Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, activiteiten, verblijfplaatsen, de identiteit van ten minste één van uw familieleden, uw relaas en uw reisroute. Hoewel u er op werd gewezen dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen, bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, verblijfplaats, achtergrond, familiale situatie en het familiaal netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielaanvraag raken, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*, juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) juncto artikel 48/4, § 2, b) en c) en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met zijn profiel, *"zijnde laaggeschoold die enorm getraumatiseerd is door alles wat hij meegemaakt heeft in het land van herkomst en onderweg naar België"*. Verzoeker verwijst naar een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR en stelt dat rekening dient te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogen, leeftijd en psychologische stoornissen. *"Verzoeker is via het land naar België gekomen en men hoeft geen psycholoog OF psychiater te zijn om te beseffen dat mensen die via het land naar België komen enorm getraumatiseerd zijn."* Verzoeker stelt dat hij enorm heeft geleden door het verlies van zijn vader en broer en dat hij het slachtoffer werd van gedwongen rekrutering. *"Wat betreft zijn objectieve vrees wenst hij te verwijzen naar guidelines van UNHCR van 6 augustus van 2013 – gedwongen rekruteringen. Wat betreft zijn subjectieve vrees wenst hij te verwijzen naar zijn verklaringen tijdens het gehoor CGVS. Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat ze de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen."*

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*, juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Verweerder verwijst naar het leeftijdsonderzoek en ze stelt dat verzoeker leugenachtige verklaringen afgelegd heeft over zijn leeftijd. Verzoeker is niet akkoord met deze stelling omdat hij zelf niet goed weet hoe oud hij is. Zelfs de Afghaanse autoriteiten weten niet hoe oud een onderdaan van Afghanistan is. Ze kijken naar iemands gezicht en bepalen visueel hoe oud iemand is.

Leeftijd is een relatief begrip in Afghanistan en verweerder gebruikt dit element ten onrechte om de geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel te trekken.

Verweerder neemt ten onrechte verzoeker kwalijk omdat hij geen originele documenten voorgelegd heeft.

Verweerder laat na om met de voorgelegde documenten rekening te houden. Als men geen documenten voorlegt wordt hij kwalijk genomen.

Als men kopieën voorlegt zegt verweerder dan kopieën geen waarde hebben.

Als men originele voorlegt zegt verweerder dat de Afghaanse documenten relatieve waarde hebben omwille van de corruptie.

De houding van verweerder zorgt hiervoor dat het onmogelijk is om uw identiteit aan de hand van documenten te bewijzen.

Verweerder stelt ten onrechte dat verzoeker niet zijn Facebook naam vermeld heeft op een bepaald moment in het gehoor. Verzoeker heeft begrepen dat verweerder met andere naam bedoelt, een andere naam bij de asielinstantie.

Verweerder heeft verzoeker niet betrap op leugens wat dit punt betreft. Verzoeker gaf zelf aan dat hij een andere naam had bij Facebook.

Verzoeker meent verder dat hij geen tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft over zijn verblijfplaatsen in Afghanistan. Yassen kalai is een sub dorp van shega en verzoeker begrijpt niet waarom dit als een tegenstrijdige verklaringen gezien wordt door verweerder.

Verweerder verwijst naar het gehoorverslag van de DVZ. Verzoeker meent dat dit verslag geen juridische waarde heeft gezien het feit dat verzoeker niet bijgestaan was door een raadsman.

Een criminele wordt in een gehoor bijgestaan door een raadsman. Een persoon voor zijn leven vreest krijgt geen bijstaan van een raadsman.

Volledigheidshalve wenst verzoeker te stellen dat hij niet onverschillig gereageerd heeft. Verzoeker heeft de vraag niet begrepen. Het is niet ernstig om dit onverschillige reactie te noemen.

Verweerster stelt ten onrechte dat verzoeker vaag verbleef over de laatste maanden van zijn verblijf, vooral de dag beschrijving. Verzoeker is enorm getraumatiseerd door het verlies van de familieleden.

Het feit dat hij zo lang stilte gehouden heeft na het stellen van deze vraag is een bewijs dat hij verloren is en totaal blokkeert wanneer men hem vragen stelt over deze periode.

Verweerster stelt ten onrechte dat verzoeker weinig gedetailleerde informatie kon geven over de dood van zijn vader. Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 24, 25 en 26 van het gehoorverslag en hij meent dat hij een zeer gedetailleerde uitleg gegeven heeft over dit feit.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Zij geen rekening houdt met het profiel van verzoeker

Het leven van verzoeker niet in gevaar is door de Taliban

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is."

2.1.1.3. In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond. Verzoekers broer is erkend als vluchteling in België en verzoeker was een soldaat van het Afghaanse leger. Verzoeker behoort tot een familie met een verhoogd risico profiel. Bij een eventuele terugkeer loopt hij het risico om op elk moment slachtoffer te worden van gerichte vervolgingen.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door zijn profiel.

Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom ze aan verzoeker geen subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend heeft.

Verzoeker beschikt niet over een intern vluchtalternatief in Afghanistan.

Verzoeker verwijst naar een rechtspraak van een Nederlandse rechter waarin gesteld wordt dat bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief rekening gehouden moet worden met humanitaire gronden/noodsituatie. In deze rechtspraak houdt de rechter rekening met het voedsel crisis en het algehele acute ondervoeding voor het beoordelen van een intern vluchtalternatief. In een rapport van UNICEF van 4 augustus 2012 (Unicef Humanitarian Action Update, Democratic Republic of the Congo' (te vinden op www.unicef.org) staat dat het percentage van het algehele acute ondervoeding in Afghanistan 18% is. Een percentage dat hoger ligt dan het algehele acute ondervoeding van 15%. (zie rechtspraak van rechtbank in Zwolle, 10 juni 2013, nr. 13/467).

Verzoekster wenst in die zin te verwijzen naar het hieronder staande rapporten:

[...]

De toepassing van de bestreden beslissing kan voor ontheemding van verzoeker zorgen. Zoals hieronder vermeld worden de ontheemden disproportioneel blootgesteld aan voedsel crisis en ondervoeding.

[...]

In de UNHCR Eligibility guidelines van 6 augustus 2013 staat het volgende:

[...]

http://www.ecoi.net/file_upload/90_1375862717_2013-08-06-unhcr-afghanistan-eligibility-guidelines.pdf"

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban zal worden gedood. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden identiteit en leeftijd, (ii) evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België gelet op (a) zijn tegenstrijdige verklaringen dienaangaande, (b) zijn gebrekkige kennis over zijn regio van herkomst, (c) zijn ongeloofwaardige verklaringen over zijn activiteiten voor zijn vertrek naar België, (iii) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden reisweg, (iv) evenmin geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden vluchtmotieven, (v) hij slechts vage en niet-gedetailleerde verklaringen kan afleggen over de voorgehouden dood van zijn vader en broer, en (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen, het opwerpen van een aantal geheel niet gestaafde blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel *in concreto* de voormelde motieven in de bestreden beslissing te weerleggen, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

Waar verzoeker verwijst naar een paragraaf uit de proceduregids, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Waar verzoeker stelt dat hij laaggeschoold is, spreekt hij zijn eerdere verklaringen tegen. Verzoeker verklaarde immers tot kort voor zijn vertrek naar school te zijn gegaan. Aangezien in de bestreden beslissing op terechte wijze wordt gemotiveerd dat verzoeker zijn identiteit en leeftijd niet aannemelijk maakt en doelbewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden, doet deze bijkomende tegenstrijdigheid eens te meer afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid en aan de geloofwaardigheid van het door hem ingeroepen asielrelaas.

Waar verzoeker stelt dat hij getraumatiseerd is, komt hij niet verder dan een blote bewering. Hij laat immers na enig medisch/psychologisch/psychiatrisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd is. Dit klemt des te meer daar verzoeker nooit eerder melding maakte van enig trauma in zijn hoofde. Op welke wijze het feit dat hij over land naar België reisde een trauma bij verzoeker veroorzaakte wordt door verzoeker verder niet geduid.

Verzoeker verwijst naar "*guidelines van UNHCR van 6 augustus van 2013 – gedwongen rekruteringen*", maar blijft in gebreke deze toe te voegen aan het verzoekschrift.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet akkoord kan gaan met de motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn leeftijd omdat hij zelf niet goed weet hoe oud hij is, verliest hij uit het oog dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) meermaals werd geconfronteerd met de resultaten van het door hem ondergane leeftijdsonderzoek en dat hij bleef volharden in zijn verklaringen. Op geen enkel ogenblik maakte verzoeker melding van het feit dat hijzelf zijn leeftijd niet zou kennen. Hetzelfde geldt voor zijn opnieuw niet-gestaafde stelling dat zelfs de Afghaanse autoriteiten niet weten hoe oud een onderdaan van Afghanistan is, dat ze naar iemands gezicht kijken en visueel bepalen hoe oud iemand is. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Betreffende de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) kan verzoeker geenszins worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder er geen rekening mee hield. Uit

een lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat uitgebreid werd gemotiveerd om welke reden er geen waarde kon worden gehecht aan verzoekers documenten. De bestreden beslissing stelde dienaangaande: *“De neergelegde stukken vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin te beïnvloeden. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen document niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. U legde trouwens enkel scans voor van documenten, die zoals supra gesteld steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip-en-plakwerk. Bovendien dient hier nog aan te worden toegevoegd dat uit toegevoegde informatie blijkt dat in Afghanistan, allerlei documenten eenvoudig te verkrijgen zijn, het zij via corruptie of door ze te laten namaken. Daarenboven is er supra al op gewezen dat de leeftijd aangegeven op uw taskara sterk afwijkt van uw medisch vastgestelde leeftijd, waardoor deze uw relaas eerder ondergraaft dan het te ondersteunen.”*

Waar verzoeker stelt dat hij de vraag naar het gebruik van een andere naam begreep als het gebruik van een andere naam bij de asielinstanties, komt hij nogmaals niet verder dan een loze bewering.

Betreffende zijn verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België, komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn verklaring dat Yassen Kalai een subdorp zou zijn van Shaga en dan te stellen dat hij niet begrijpt waarom dit als een tegenstrijdigheid wordt gezien. Nochtans kan in de bestreden beslissing klaar en duidelijk worden gelezen waarom verweerder geen geloof hecht aan verzoekers voorgehouden verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar België: *“In casu werd vastgesteld dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u voor uw vertrek richting België hebt verbleven. U legde primo namelijk een aantal tegenstrijdige verklaringen af over de woonplaats van u en uw familie voor uw vertrek naar België. Initieel, op de dag van uw asielaanvraag, stelde u immers nog dat u en uw moeder woonachtig waren te Shaga (fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling). Vervolgens verklaarde u voor de DVZ echter dat uw moeder woonde in Jalalabad (verklaring DVZ dd. 22 augustus 2016, afdeling 13), maar dat u steeds gewoond had in Shaga (verklaring DVZ dd. 22 augustus 2016, afdeling 10). Tijdens het gehoor voor het CGVS ten slotte zei u initieel dat u in het dorp Yasseen Kalai woonde (CGVS p. 5), waarvan u na confrontatie verklaarde dat het een sub-dorp van de grotere agglomeratie Shaga is, en dat uw moeder daar met u woonde (CGVS p. 11). Geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen over de woonplaats van uw moeder, verklaarde u dat uw moeder op het moment van uw vertrek in Jalalabad woonde, maar dat ze sindsdien is teruggekeerd naar het dorp (CGVS p. 11). Deze uitleg is echter niet consistent met uw verklaringen, omdat u net na uw binnenkomst nog verklaarde dat uw moeder in Shaga woonde (fiche niet begeleide minderjarige). Bovendien, toen u erop gewezen werd dat dit zou betekenen dat u op het moment van het vertrek alleen in Shaga verbleven zou hebben, en na verder doorvragen, gaf u toe dat ook u op het moment van uw vertrek in Jalalabad woonde, sinds ongeveer een maand voor uw vertrek (p. 11 CGVS). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, reageerde u onverschillig, en stelde u dat u de vraag eerder niet goed begrepen had (CGVS p. 11). Dat u slechts na aandringen en expliciet vragen vanwege het CGVS, wou toegeven dat u voor uw vertrek in Jalalabad woonde, is een aanwijzing dat u het CGVS liever geen zicht wil geven op uw werkelijke verblijfplaats voor uw vertrek uit Afghanistan. Gezien deze vaststellingen mag het CGVS zelfs vermoeden dat u al langer, misschien zelfs al enkele jaren, in Jalalabad verblijft, maar dit niet ten aanzien van het CGVS wil kenbaar maken.”*

Waar verzoeker stelt als volgt: *“Volledigheidshalve wenst verzoeker te stellen dat hij niet onverschillig gereageerd heeft. Verzoeker heeft de vraag niet begrepen.”* en *“Verweerder stelt ten onrechte dat verzoeker weinig gedetailleerde informatie kon geven over de dood van zijn vader. Verzoeker wenst te verwijzen naar pagina 24, 25 en 26 van het gehoorverslag en hij meent dat hij een zeer gedetailleerde uitleg gegeven heeft over dit feit.”*, komt hij opnieuw niet verder dan het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen zonder de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoeker meent dat het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken geen juridische waarde heeft omdat verzoeker niet was bijgestaan door een advocaat. Geen enkele rechtsregel voorziet evenwel dat de asielzoeker zich kan laten bijstaan tijdens de registratie bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij tot aan zijn vertrek naar België verbleef in het district Khewa, provincie Nangarhar, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Nogmaals dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker er niet in slaagt zijn beweerde verblijf tot aan zijn vertrek naar België in de provincie Nangarhar aannemelijk te maken. Bijgevolg heeft verzoeker niet voldaan aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RVS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER